

C-105/08. sz. ügy

Európai Bizottság

kontra

Portugál Köztársaság

„Tagállami kötelezettségszegés – Szolgáltatásnyújtás szabadsága és a tőke szabad mozgása – Az EK 49. cikk és az EK 56. cikk, valamint az EGT-Megállapodás 36. és 40. cikke – Közvetlen adók – Beszedett kamatok adóztatása – A külföldi illetőségű adózók hátrányos bánásmódban való részesítése – Bizonyítási teher”

Az ítélet összefoglalása

Kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset – A kötelezettségszegés bizonyítása – A Bizottságra háruló teher

(EK 226. cikk)

Az EK 226. cikk szerinti tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás során a Bizottság feladata az általa állított kötelezettségszegés bizonyítása. A Bíróság elött a Bizottságnak kell – bármilyen vélelemre való hivatkozás nélkül – a kötelezettségszegés fennállásának Bíróság általi vizsgálatához szükséges bizonyítékokat elterjesztenie.

Tehát amikor a Bizottság annak bemutatására törekszik, hogy valamely nemzeti adószabályozás a külföldi illetőségű jogalanyoknak kifizetett kamatok nagyobb mértékű adóztatásához vezet-e, és ennek céljából számszerű példára hivatkozik, a Bizottságra hárul annak bizonyítása, hogy azok a számok, amelyekben számítása alapul, megfelelnek a gazdasági valóságnak, amennyiben ezt a számítást – amelyet maga a Bizottság is „elméletinek” minősít – egyrészt a nemzeti kormány vitatja azon okból kifolyólag, hogy a feltevés, amelyen alapul, semmilyen kapcsolatban nem áll a valósággal, és másrészt ez a kormány egy másik nyereségrátára alapozott, olyan eredményre vezet számítást mutat be, amelyben a belföldi illetőségű jogalanyok adóztatása nagyobb mértékű. A Bizottság tehát számításai elfogadhatóságának alátámasztására bemutathat különösen statisztikai adatokat vagy a banki hitelek kamatszintjére, illetve az újrafinanszírozási feltételekre vonatkozó adatokat. Azonban ha a Bizottság sem az írásbeli szakasz, sem a tárgyalás folyamán, és még a Bíróság kifejezett felhívására sem ad el semmilyen meggyőző adatot, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy az álláspontjának alátámasztására bemutatott számok a valóságban ténylegesen beigazolódnak, és hogy az általa felhozott számszerű példa nem csupán iskolapélda, akkor a Bizottság nem bizonyítja a felrótt kötelezettségszegést.

(vö. 26–27., 29–31. pont)

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2010. június 17. (*)

„Tagállami kötelezettségszegés – Szolgáltatásnyújtás szabadsága és a tőke szabad mozgása – Az EK 49. cikk és az EK 56. cikk, valamint az EGT-Megállapodás 36. és 40. cikke – Közvetlen adók – Beszedett kamatok adóztatása – A külföldi illetőségű adózók hátrányos bánásmódban való részesítése – Bizonyítási teher”

A C-105/08. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2008. március 6-án

az **Európai Bizottság** (képviselik: R. Lyal és M. Afonso, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Portugál Köztársaság** (képviselik: L. Inez Fernandes, J. Menezes Leitão és C. Guerra Santos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Litván Köztársaság** (képviselik: D. Kriaušienė és V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel (előadó) és M. Berger bírák,

előtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Ferreira előtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. február 11-i tárgyalásra,

a előtanácsnok indítványának a 2010. március 25-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága a keresetében a Bíróságtól annak megállapítását kéri, hogy a Portugál Köztársaság – mivel nagyobb mértékben adóztatja a külföldi illetőségű pénzüintézeteknek történő kamatfizetéseket, mint a belföldi illetőségű pénzüintézeteknek történő kamatfizetéseket – korlátozza a jelzáloghitel és egyéb típusú hitelek szolgáltatásának a más tagállamokban és az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o., a továbbiakban: EGT-Megállapodás) részes államaiban letelepedett pénzüintézetek

általi szabad nyújtását, következésképpen nem teljesítette az EK 49. cikkb?l és az EK 56. cikkb?l, valamint az EGT?Megállapodás 36. és 40. cikkéb?l ered? kötelezettségeit.

Jogi háttér

2 A társasági adóról szóló törvénykönyvnek (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas colectivas) az 1988. november 30?i 442/B/88. sz. törvényrendelettel jóváhagyott, a 2005. december 7?i 211/2005. sz. törvényrendelet szerinti változata (*Diário da República* I., A. sorozat, 234. sz. 2005. december 7., a továbbiakban: CIRC) 4. §?ának (2) bekezdése értelmében azok a jogi személyek és egyéb jogalanyok, amelyek nem rendelkeznek belföldi székhellyel, sem központi ügyvezetési hellyel, kizárólag a belföldön szerzett jövedelmük után tartoznak a jogi személyeket terhel? jövedelemadó (a továbbiakban: IRC) alá. A CIRC 4. §?a (3) bekezdésének c) pontja szerint az érintett jövedelmek körébe tartoznak a belföldi illet?ség? vagy belföldi székhellyel, központi ügyvezetési hellyel rendelke? adós által fizetett kamatok, illetve azok, amelyek kifizetésére az ebben a tagállamban található valamely állandó telephely köteles.

3 Kett?s adóztatás elkerülésére vonatkozó egyezmény (a továbbiakban: CDI) hiányában az ilyen jövedelmek – a CIRC 80. §?a (2) bekezdése c) pontjának alkalmazásában – f?szabály szerint 20%-os mérték? adó alá tartoznak.

4 A CIRC 88. §?a (1) bekezdésének c) pontja, (3) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése értelmében a szóban forgó IRC forrásadó formájában kerül kivetésre.

5 A Portugál Köztársaság és az Európai Unió más tagállamai, valamint az EGT?Megállapodás részes államai között kötött CDI?k – a Gazdasági Együttm?ködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) által kidolgozott, a jövedelem és a vagyon adóztatásáról szóló modellegyezmény 11. cikkének megfelelően – el?írják, hogy a jövedelmek forrása szerinti állam által az e jövedelmekre alkalmazandó adó mértéke 10% és 15% között helyezkedik el. A CIRC 90?A. §?ának (1) bekezdése értelmében az ilyen esetekben a forrásadó-levonási kötelezettség az IRC megfelelő részére korlátozódik. Azon két állam esetében, amelyekkel a Portugál Köztársaság nem kötött CDI?t – azaz a Ciprusi Köztársaság és a Liechtensteini Hercegség –, az adó mértéke 20%-ot ér el.

6 Az alapeljárás felei között nem vitatott, hogy a külföldi illet?ség? pénzügyintézetek által elért kamatjövedelem adóztatásának alapja a jövedelem bruttó összege, míg a belföldi illet?ség? pénzügyintézetek által elért kamatjövedelem azok adóköteles nyereségébe tartozik. E nyereség kiszámítása során a felmerült költségek levonásra kerülnek. A CIRC 80. §?ának (1) bekezdése értelmében ez a nyereség 25%-os általános adó alá tartozik. A Portugál Köztársaság szerint tekinthetjük úgy is, hogy a második esetben az adó a kamatok nettó összegét sújtja, amely megegyezhet különösen a beszedett kamatok és a hitelügylet megvalósításához szükséges t?ke megszerzése céljából harmadik személyeknek fizetett kamatok közötti különbséggel.

A pert megelőz? eljárás és a Bíróság el?tti eljárás

7 2005. március 21?én a Bizottság felszólító levelet küldött a Portugál Köztársaságnak, amelyben felhívta a portugál hatóságok figyelmét arra a tényre, hogy – mivel a külföldi illet?ség? pénzügyintézetek által beszedett jelzálogkölcson-kamatokat nagyobb mértékben adóztatja, mint a belföldi illet?ség? pénzügyintézetek által beszettek – e tagállam korlátozza a jelzáloghitel és egyéb típusú hitelek szolgáltatásának külföldi illet?ség? pénzügyintézetek általi nyújtását, nem teljesítve ezzel az EK 49. cikkb?l és az EK 56. cikkb?l, valamint az EGT?Megállapodás 36. és 40. cikkéb?l ered? kötelezettségeit.

8 Mivel a Portugál Köztársaság válaszát a Bizottság nem találta meggy?zőnek, 2005.

december 19-én indokolással ellátott véleményét intézett e tagállamhoz, amelyben felszólította, hogy a véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket a kézhezvételtől számított két hónapon belül fogadja el.

9 2006. február 24-i válaszában a Portugál Köztársaság fenntartotta azon véleményét, mely szerint a CIRC összeegyeztethető a közösségi joggal, és mindenképpen igazolható a nemzeti adórendszer koherenciájára és belső logikájára alapított érvekkel. Ezenfelül a Bizottság által javasolt megoldás magában foglalná a nettó jövedelmük megállapításához szükséges adatok külföldi illetőségű pénzüintézetek általi feltárását. Márpedig ezen adatok ellenőrzése a portugál adóhatóság számára nyilvánvaló nehézségeket okozna.

10 Mivel a Bizottság nem találta kielégítőnek a Portugál Köztársaság válaszát, benyújtotta a jelen keresetet.

11 A Bíróság elnökének 2008. augusztus 4-i végzése megengedte a Litván Köztársaság beavatkozását a Portugál Köztársaság kérelmeinek támogatása végett.

A keresetről

A felek érvei

12 A Bizottság eladja, hogy míg a külföldi illetőségű pénzüintézetek jövedelmére alkalmazandó adómérték alacsonyabb, mint amely a belföldi illetőségű pénzüintézetek hasonló jövedelmét sújtja, az előbbieken által Portugáliában viselt adóteher tényszerűen jelentősen magasabb, mivel – a belföldi illetőségű jogalanyokkal ellentétben – az adóköteles jövedelem összegéből nem vonhatják le a kifejtett tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó üzleti ráfordításokat. Márpedig az ilyen eltérő bánásmód – amint az a C-443/06. sz. Hollmann-ügyben 2007. október 11-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-8491. o.) 35–38. pontjából levezethető – a külföldi illetőségű pénzüintézetek hátrányos megkülönböztetését jelenti.

13 A Portugáliában beszedett kamatok bruttó összegét sújtó, 10% és 20% közötti mértékű forrásadó elírásával a szóban forgó szabályozás minden külföldi hitelintézetet visszatart attól, hogy Portugáliában nyújtsa szolgáltatásait, hacsak az érintett ügyletek során nyeresége nem lényegesen magasabb, mint a forrásadó mértéke. Márpedig, tekintetbe véve a nemzetközi pénzüpiacok különösen versengő jellegét, az eurózónában a közös valuta létezése által létrehozott kontextust, valamint azt, hogy a tagállamok többségében a kamatlábak szintje hasonló, kevésbé valószínű, hogy valamely külföldi pénzüintézet képes 10%-ot meghaladó nyereséget elérni. Ezenkívül a belföldi illetőségű pénzüintézetekkel való egyenlőség helyreállítása érdekében – amelyek nettó jövedelmét 25%-os adóteher sújtja – a külföldi illetőségű pénzüintézeteknek a Portugáliában gyakorolt megfelelő tevékenységük során négyszer magasabb nyereséget kellene elérniük, mint a belföldi illetőségű pénzüintézeteknek.

14 A Bizottság szerint jelen esetben ésszerűen nem állítható, hogy a belföldi illetőségű pénzüintézetek és a külföldi illetőségű pénzüintézetek nincsenek objektíve hasonló helyzetben. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából és különösen a C-234/01. sz. Gerritse-ügyben 2003. június 12-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-5933. o.) 27. pontjából és a C-345/04. sz. Centro Equestre da Lezíria Grande ügyben 2007. február 15-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-1425. o.) 24. pontjából levezethető, hogy a valamely tagállamban, külföldi illetőségű által kifejtett tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó és az adott tagállamban adóköteles jövedelmet keletkeztető üzleti ráfordítások terén a belföldi és a külföldi illetőségűek hasonló helyzetben vannak oly módon, hogy ezeket a ráfordításokat a szabály szerint az adott államban figyelembe kell venni, amennyiben a belföldi illetőségűek a nettó jövedelmük után adóznak, vagyis ezen ráfordítások levonását követően. A fent hivatkozott Hollmann-ügyben hozott ítélet 50. és 51. pontja értelmében a

hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve egyébként megköveteli, hogy amennyiben ugyanazon adó alkalmazandó a belföldi és a külföldi illetőségűekre, ez utóbbiak jövedelme ne tartozzon magasabb adó alá, mint a belföldi illetőségűek jövedelmére alkalmazandó adó, és hogy az adóköteles alap ne legyen szélesebb, mint az utóbbiakra vonatkozó. A külföldi illetőségű pénzügyintézeteknek legalábbis meg kell engedni azon kamatok összegének a levonását, amelyeket harmadik személyeknek kellett fizetniük a Portugáliában teljesített hitelügyletek során használandó tőke megszerzése céljából.

15 A Bizottság arra is hivatkozik, hogy a Portugál Köztársaság állításával ellentétben az illetőség szerinti állam nem határozhatja meg szerződéses vagy egyoldalú, a kettős adóztatás elkerülését célzó intézkedésekkel a befektetett végső soron sújtó adóterhet. Épp ellenkezőleg, a hátrányos megkülönböztetés kiküszöbölése arra a tagállamra hárul, amelynek a szabályozása azt tartalmazza. Jelen esetben a Portugál Köztársaság érve egyébiránt irreleváns, mivel az ebben a tagállamban kivetett forrásadó mértéke olyannyira magas lenne, hogy a rendes piaci körülmények között teljesített hitelügyletből származó nyereség egészét felemésztené.

16 Végül, azon érvet illetően, amely szerint a jelen ügyben szóban forgó eltérő bánásmód közérdeken alapuló kényszerítő okkal – nevezetesen egyrészt az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásának fenntartásával és másrészt az adóelkerülés elleni küzdelemmel – igazolható, a Bizottság többek között azt állítja, hogy léteznek egyéb, különösen a tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adóztatás területén való kölcsönös segítségnyújtásáról szóló, 1977. december 19-ii 77/799/EGK tanácsi irányelvben (HL L 336., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 63. o.) elírt intézkedések, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára a közérdeken alapuló kényszerítő okokból kitűzött célok elérését, az arányosság elvének tiszteletben tartása mellett.

17 Válaszában a Bizottság részletezi, hogy a felrótt kötelezettségszegés nem a jelen eljárás keretében példaként említetthez hasonló helyzetek tényleges meglétében áll, hanem az olyan nemzeti rendelkezések hatályban tartásában, amelyek alkalmazása az adózás terén a belföldi illetőségű pénzügyintézetek és a külföldi illetőségű pénzügyintézetek között az utóbbiak hátrányára nyilvánvaló különbségtételhez vezet.

18 A Bizottság elismeri, hogy nem lehetséges annak megállapítása, hogy mely, harmadik személyektől származó tőkét használta fel ténylegesen a jogalany egy adott államban megvalósított egyedi hitelügylet finanszírozása érdekében. Ugyanakkor azt is állítja, hogy nem lehetetlen az e jogalany által szerzett nettó jövedelmek összegének a jövedelem forrása szerinti államban történő adóztatás céljából való kiszámítása. Ahhoz, hogy az illetőség szerinti államban hasonló jövedelmet kapjunk, jelen esetben elegendő lenne, ha a Portugál Köztársaság lehetővé tenné az adóalany számára az ugyanezen adóalany által általában viselt költségek átlagának megfelelő összegnek az ebben a tagállamban elért bruttó jövedelem összegéből történő levonását. A jövedelem forrása szerinti állam által esetleg túlzónak ítélt átlagos költségek külföldi illetőségű pénzügyintézetek általi levonásának elkerülése érdekében ez az állam a költségek levonásának lehetőségét például a belföldi illetőségű bankok által, a hasonló ügyletek során viselt költségek átlagos összegének függvényében meghatározott maximális összegre korlátozhatná. Mindenesetre a bizonyos speciális jövedelmekre vonatkozóan megállapított költségek levonásának nehézsége nem minősül érvényes indoknak a külföldi illetőségűek bruttó jövedelmének a jövedelem forrása szerinti államban történő adóztatásának igazolására, illetve az e jövedelmekre történő, a belföldi illetőségű adóalanyok által szerzett hasonló jövedelmeket sújtóhoz képest ténylegesen magasabb adóteher alkalmazására.

19 A Portugál Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság által kifogásolt hátrányos megkülönböztetés egy egyszeri vélelmen alapul. Amennyiben a Bizottság nem bizonyítja az

állítólagos kötelezettségzegés fennállását, keresetét el kell utasítani.

20 E tagállam kifejti, hogy még ha feltételezzük is olyan esetek létezését, amelyekben a pénzügyi m?velet konkrét körülményeire tekintettel megállapítható a belföldi illet?ség? pénzügyi m?velet által beszedett kamatok és a külföldi illet?ség? pénzügyi m?velet által beszedett kamatok adóztatásának szintje közötti különbség, ez az eltér? bánásmód nem hátrányosan megkülönböztet?, és nem vezet az EK 49. cikkben és az EK 56. cikkben, valamint az EGT?Megállapodás 36. és 40. cikkében szerepl? szabadságok korlátozásához.

21 A belföldi illet?ség? pénzügyi m?velet és a külföldi illet?ség? pénzügyi m?velet helyzete ugyanis objektíve nem hasonlítható össze oly módon, hogy a belföldön beszedett kamatokra vonatkozó adóalapra vonatkozó eltér? bánásmód fennállása igazolható lenne. Ez a különbség a hitelnyújtási tevékenységhez kapcsolódó pénzügyi m?veletek és szolgáltatásnyújtások különleges jellegéb?l ered, amely ahhoz a tényhez kapcsolódik, hogy általában nem lehetséges egyértelm? összefüggést megállapítani a felmerült költségek és a szerzett jövedelem között, sem pedig ügyletenként összekapcsolni az elért nyereséget és a finanszírozáshoz használt alapokat. Így a külföldi illet?ség? pénzügyi m?velet által beszedett kamatok adóztatásának alapja a bruttó jövedelmeken kellene, hogy alapuljon, míg a belföldi illet?ség? pénzügyi m?velet jövedelmének adóztatása a nettó jövedelmek alapján történik. Amennyiben ez utóbbiak esetében a jövedelmük összessége figyelembevételre kerül – függetlenül attól, hogy hol szereztek ezt a jövedelmet –, szintén figyelembe lehet venni a viselt költségek összességét.

22 A Portugál Köztársaság még arra is hivatkozik, hogy mindenestre a vitatott szabályozás közérdeken alapuló kényszerít? okokkal igazolható. Ennek érdekében az adóztatási joghatóságnak a területi adóztatás elvének megfelelő megosztásának fenntartására és az adóelkerülés elleni küzdelemre hivatkozik.

23 Viszonzásában e tagállam hozzáteszi különösen, hogy amennyiben a Bizottság elismeri, hogy nem lehetséges annak megállapítása, hogy mely t?két használta fel ténylegesen a jogalany egy adott államban megvalósított hitelügylet finanszírozása érdekében, az a „jogi okfejtés”, amelyen a Bizottság által el?adott érvelés alapul, túllépi a közösségi jog által megengedettet. A vitatott szabályozás tehát nem tekinthet? az EK?Szerz?déssel vagy az EGT?Megállapodással összeegyeztethetetlennek.

24 A Bizottság által ajánlott rendszer a külföldi illet?ség? pénzügyi m?velet jövedelméb?l történ? absztrakt és mesterséges levonás alkalmazását jelentené, ami azt vonná maga után, hogy a m?velet eredménye semmiképpen sem felelne meg a külföldi illet?ség? gazdasági szerepl?k tényleges nettó jövedelmének. Emellett az ilyen rendszerben – a Bizottság által e tekintetben hivatkozott ítélkezési gyakorlat követelményeivel ellentétben – semmilyen összefüggés nem lenne a figyelembe vett költségek és az adóköteles jövedelmet keletkeztet? tevékenység között. A jelen esetben szóban forgó szabályozásra tekintettel ebb?l az következne, hogy a belföldi illet?ség? jogalanyok és a külföldi illet?ség? jogalanyok nem lennének objektíve hasonló helyzetben.

25 A Portugál Köztársaság támogatása végett beavatkozó Litván Köztársaság úgy véli, hogy a külföldi illet?ség? pénzügyi m?velet hátrányára fennálló eltér? bánásmód fennállásának megállapíthatósága érdekében nem csupán a jövedelem forrása szerinti államban beszedett adót kell figyelembe venni, hanem az adott jogalany illet?sége szerinti államban alkalmazottakat is. Márpedig a jelen esetben a Bizottság csupán a portugál szabályozás alkalmazásából ered? bánásmód megvizsgálására szorítkozik, és elvonatkoztat a szóban forgó jogalanyok illet?sége szerinti tagállam szabályozása által a szolgáltatásaik portugál területen való ajánlására vonatkozó képességükre és szándékukra gyakorolt hatásoktól. Azt a következtetést kellene tehát levonni, hogy a Bizottság nem bizonyította az állítólagos kötelezettségzegés fennállását.

A Bíróság álláspontja

26 Először is arra kell emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 226. cikk szerinti tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás során a Bizottság feladata az általa állított kötelezettségszegés bizonyítása. A Bíróság előtt a Bizottságnak kell – bármilyen vélelemre való hivatkozás nélkül – a kötelezettségszegés fennállásának Bíróság általi vizsgálatához szükséges bizonyítékokat előterjesztenie (lásd különösen a 290/87. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 1989. október 5-én hozott ítélet [EBHT 1989., 3083. o.] 11. és 12. pontját és a C-241/08. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2010. március 4-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 22. pontját).

27 Jelen esetben annak bemutatása végett, hogy a portugál szabályozás – amellyel kapcsolatban nem vitatott, hogy az IRC tekintetében eltérően kezeli a belföldi illetőség jogalanyokat és a külföldi illetőség jogalanyokat – ez utóbbiak nagyobb mértékű adóztatását eredményezi, a Bizottság számszerű példára hivatkozik, amely azon a feltevésen alapul, hogy a példában szereplő jogalany által realizált nyereségráta 10%.

28 Márpedig – amint az a főtanácsnok indítványának 31. pontjában szereplő táblázatból és a részletesebben kifejtett indokok tekintetében ugyanezen indítvány 37–39. pontjából kitűnik –, ez a nyereségráta meghatározó szerepet játszik, amikor annak megvizsgálásáról van szó, hogy a jelen esetben szereplőhöz hasonló szabályozás a külföldi illetőség jogalanyok nagyobb mértékű adóztatásához vezet-e, tekintve hogy az adómérték nem az e tekintetben egyetlen figyelembe veendő tényező.

29 Amennyiben ezt a számítást – amelyet maga a Bizottság is „elméletinek” minősít – egyrészt a portugál kormány vitatja azon okból kifolyólag, hogy a feltevés, amelyen alapul, semmilyen kapcsolatban nem áll a valósággal, és másrészt ez a kormány egy másik nyereségrátára alapozott, olyan eredményre vezető számítást mutat be, amelyben a belföldi illetőség jogalanyok adóztatása nagyobb mértékű, a Bizottságra hárult annak bizonyítása – amint azt a főtanácsnok indítványának 40. pontjában kifejtette –, hogy azok a számok, amelyeken számítása alapul, megfelelnek a gazdasági valóságnak. Ennélfogva, a Bizottság számításai elfogadhatóságának alátámasztására bemutatott volna különösen statisztikai adatokat vagy a banki hitelek kamatszintjére, illetve az újrafinanszírozási feltételekre vonatkozó adatokat.

30 Azonban meg kell állapítani, hogy a Bizottság jelen esetben sem az írásbeli szakasz, sem a tárgyalás folyamán, és még a Bíróság kifejezett felhívására sem adott elő semmilyen meggyőző adatot, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy az álláspontjának alátámasztására bemutatott számok a valóságban ténylegesen beigazolódnak, és hogy az általa felhozott számszerű példa nem csupán iskolapélda.

31 E körülmények között meg kell állapítani, hogy jelen esetben a Bizottság nem bizonyította a Portugál Köztársaságnak felrótt kötelezettségszegést.

32 Következésképpen a Bizottság keresetét el kell utasítani.

A költségekről

33 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel peresztes lett, a Portugál Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. A Litván Köztársaság, amely a Portugál Köztársaság kérelmeinek támogatása végett avatkozott be, ugyanezen szabályzat 69. cikke 4. §-a els? bekezdésének megfelelően maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (els? tanács) a következ?képpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **Az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) **A Litván Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások

* Az eljárás nyelve: portugál.